

Ben ik (ook) zo'n monster?

Ben ik een (ook) zo'n monster?

Ben ik (ook) zo'n monster?

Ben ik (ook) zo'n monster?

Piet Docent

Ben ik (ook) zo'n monster?

Kronieken van
een trans- of intergenerationelerik
deel II

Ben ik (ook) zo'n monster?

Dit is een 'on demand'- uitgave (zomer 2016) via www.bravenewbooks.nl

Exemplaren (ook) te bestellen via www.bol.com

Zie ook mijn weblog: www.bravenewbooks.nl/pietdocent

Foto voorkant: door auteur gemaakt aan de Nieuwe Meer, Amsterdam, op 10 december 2013

© 2016 Piet Docent; alle rechten voorbehouden

Dit is deel II van het Tweeluik *Kronieken van een trans- of generationelerik*

Deel I : *Antons Keuze* (herdruk van "*Springen, Springen...!*", gereed september 2016)

Ben ik (ook) zo'n monster?

Voor 'Bastiaan' (uit deel I)

Inhoudsopgave (Hoofdstuknummer, titel, paginanummer):

Woord vooraf: 7.

1. Overveen – Tot mijn afgrijzen...: 8
2. Overveen – “Mogen we meedoen?”: 13
3. Overveen – De Kleine Ramp: 16
4. Bussum – Volksdansen, elastieken en een babydoll: 19
5. Haarlem – “Wilt u ze eens zien?”: 24
6. Delft – ‘Slijpen’: 26
7. Kinderseksualiteit in de jaren zeventig: 34
8. Blote borstjes aan de Cèze: 47
9. Delft – De ‘Vijf Dode Jaren’: 56
10. *Jonge Vlindertjes* (Humanistisch Vormingsonderwijs-hvo): 63
11. Kindernaturistenweekenden: 97
12. Delft – *Femina* en *Vrij-Spel*: 101
13. Delft – Bloot op school en daarbuiten: 105
14. Delft – De Grote Ramp (‘voorspel’): 110
15. Delft – De Grote Ramp (‘executie’): 120
16. “Je zult nooit een relatie met een meisje hebben!”: 135
17. ‘Mijnlaatstehoofdstuk.nl’: 138
 - 17.1 Mijn laatste hoofdstuk?: 138
 - 17.2 Balans van dit Tweeluik: 138
 - 17.3 Een pedofiel: ja; zo’n monster als Dutroux: nee!: 139
 - 17.4 Een aliën in de woestijn: 140
 - 17.5 *Past the test?*: 141
 - 17.6 Moordende moeders: 142
 - 17.7 Steun!: 149
 - 17.8 Rest alleen nog ‘chinezen’, dat andere witte poeder: Nembutal?: 159
18. Uitvaartrede: 164

Appendix: 168

#

Woord vooraf.

Dat vraagt Anton de Vries alias Harry Beishuizen zich zijn hele leven af: of hij 'ook zo'n monster' is als 'die Dutroux'. Hij heeft namelijk dezelfde trans- of intergenerationale (pedofiele) verlangens naar meisjes van ongeveer tien tot vijftien jaar, maar is nooit 'dader' geworden. Ben je dan toch (ook) een monster?

In de nalatenschap van mijn in 2009 overleden collega & vriend Anton/Harry heb ik teksten, manuscripten en documenten aangetroffen, waaruit ik, op zijn 'sterfbedverzoek', dit boek (en deel I *Antons Keuze*) heb samengesteld plus uitgegeven in eigen beheer. Met als doel aan te tonen dat Anton/Harry **geen monster** was, maar integendeel een prima leraar en een warm mens, die zijn verantwoordelijkheden uiteindelijk onder ogen zag, erkende en nam.

In deel I (*Antons Keuze*) gebruik ik nog een schuilnaam voor hem; in dit deel heb ik gekozen voor zijn echte naam. Dit was noodzakelijk vanwege de in dit boek opgenomen documentatie aangaande wat hem allemaal is overkomen. Die documentatie (gevonden in/op zijn archief/computer) moest erin, als bewijsvoering, en staat natuurlijk allemaal op zijn naam.

Bovendien heb ik in dit boek de ik-vorm van Antons/Harry's manuscript gehandhaafd: lijkt alles echter. (Namen van kinderen en die van de meeste volwassenen zijn, om privacyredenen, aangegeven met een initiaal, maar sommige namen zijn voluit weergegeven, uit respect – zoals die van prof. dr.R.E. Abraham, zijn psychiater – of omdat die namen vermeld staan op documenten, die moeten dienen als bewijs; en dan moet je daarin natuurlijk geen namen weghalen of veranderen.)

Daarbij heb ik, net als in deel I, veel van Anton/Harry's wederwaardigheden aangevuld met ervaringen uit mijn eigen leven/schoolloopbaan, omdat ik dat makkelijker vond dan ontbrekende delen verzinnen.

Ik heb in dit boek het 'scriptietje' (praatpapier of paper), *Jonge Vlindertjes*, dat Anton/Harry schreef ter verkrijging van zijn derdegraadsbevoegdheid leraar humanistisch vormingsonderwijs, integraal opgenomen. Dit heeft uitsluitend de bedoeling (zoals hij zelf in zijn manuscript ook al aangaf) om te signaleren, en dus niet om zijn opvattingen daarin te propageren!

Dit boek heeft trouwens nergens de bedoeling bepaalde meningen aan te vallen of te verdedigen. Het is 'alleen maar' het verhaal van hoe een goed mens en prima leraar slachtoffer wordt van een angstige (hoe begrijpelijk ook) en dus bevooroordeelde samenleving.

Anton/Harry zelf legt in het laatste hoofdstuk uit waarom deel I het einde van zijn loopbaan + pensionering beschrijft, terwijl in dit deel II het begin + middendeel daarvan te vinden zijn (in plaats van in chronologische volgorde).

(Dit *Woord vooraf* is, samen met mijn uitvaartrede ter gelegenheid van het overlijden van Anton/Harry, afgedrukt in een ander lettertype dan de rest van dit boek. Dit om onderscheid te maken tussen specifiek mijn teksten en Anton/Harry's manuscript + andere documenten, die de basis vormen van dit boek.)

Piet Docent, 31 maart 2016

(Excuses voor nog eventueel aanwezige typfouten in deze 4^e druk – ik moet uiteraard alles zelf corrigeren.)

1. Overveen - Tot mijn afgrijzen...

“Ik heb hieronder niks aan!”

Haar lachje erbij was schalks, geil eigenlijk. Kan zo'n jong meisje al geil lachen? Verward door lust en vrees tegelijk durfde ik niet te reageren. Wel werd mijn blik intussen gezogen naar haar ranke gestalte, haar blote voeten en benen met daarboven het korte rokje van verticale, bruine leren stroken, aan de onderkant geschubd. En daaronder dus naakt?

Afwachtend, met dat lachje, keek ze me aan: M, tien jaar, vierde klas, mijn vierde klas. Als schoolmeester behoorde het tot mijn taak toezicht te houden op het omkleden. Het zwembad, 'Stoops Bad', Overveen bij Haarlem, was al oud, misschien wel het oudste overdekte zwembad van Nederland. De kleedhokjes werden nog afgesloten door vale gordijnen in plaats van deurtjes. Gordijnen, die uitnodigden om even opzij getrokken te worden...

'Lust en vrees tegelijk'! Zou ik iets zeggen als: “Dat geloof ik niet”, dan zou zij zich wellicht uitgenodigd voelen het bewijs te leveren – ik had al een halve erectie -, maar het risico te worden gesnapt met alle gevolgen van dien, was daarvoor natuurlijk te groot. Bovendien zou ik dan bij mezelf een grens overschrijden die ik tot dan toe om onduidelijke maar wel dwingende redenen gerespecteerd had: zoiets als me wel of niet strafbaar maken alleen maar voor een beetje seks ('een zucht'), maar ook van een meisje wel of niet beschadigen.

Echter, haar uitdagende gedrag rechtstreeks afwijzen, zoals ik als haar onderwijzer had moeten doen, kon ik ook niet over mijn hart verkrijgen. Daarom zei ik maar niks, liet ik het bij een onzekere glimlach, liep langs haar heen, richting jongensruimte.

Jammer, dat die afdelingen hier zo strikt gescheiden waren. Hoe spannend zou een gemengde omkleedsectie zijn geweest, juist vanwege die gordijnen in plaats van deurtjes. Er waren toen zwembaden, waarbij dat gemengd omkleden normaal was. Sterker nog, ik hoorde toen van scholen, waar jongens en meisjes, in het kader van een 'gezonde' seksuele ontwikkeling, zo werd toen gedacht, zelfs tot en met klas 6, zich gemengd omkleedden in grote groepskleedkamers. Hoe meer je aan elkaars naaktheid gewend raakte, was de hoopvolle theorie, hoe gewoner die voor je werd en daardoor steeds minder spanning (+ 'gekke dingen doen') opriep. Ook ik was/ben daarvan overtuigd, maar bij mij speelden andere motieven een (hoofd-)rol: ik werd (en word) altijd veel geiler van seks tussen kinderen onderling, dan van zelf seks hebben met een kind (een meisje).

Het omkleden voor de gymnastiekles, die toen werd gegeven door een vakleerkracht, gebeurde op mijn school wel gemengd; tenminste tot en met klas vier. Dat was dus mijn klas. Vaak kwam M dan, uitgekleeft tot op haar ondergoed, vlak voor mij staan om iets onbenulligs te vragen. Ook weer met dat speciale lachje om haar mondhoeken, waarbij ze zich soms wellustig uittrekte.

Een keer zelfs pakte ze mij, terwijl we als laatsten de kleedkamer een beetje stoeiend verlieten, rechtstreeks in mijn kruis. Meteen, zonder nadenken, deed ik dat toen ook bij haar. Was dat over de grens? Nou en of, maar het voelde, in eerste instantie omdat zij was begonnen, niet fout en wel lekker.

In de loop van dat schooljaar, '71-'72, kwam M wekelijks, na schooltijd, samen met haar twee jaar oudere zus, die ik ook in – mijn allereerste - klas had gehad, bij mij thuis voor blokfluitles. Ik heb een beetje aanleg voor muziek en bespeel(-de), zij het primitief, diverse instrumenten. Mijn vrouw N, ook werkzaam in het onderwijs, en ik hadden toen nog geen kinderen.

Op een keer kon ik het mondstuk van mijn blokfluit niet vinden. Uit het gegiechel van M en haar zus begreep ik, dat zij het ergens verstopt hadden. Ik ging zoeken, keek op verschillende plekken en toen ook onder het rokje van M, die op een stoel aan tafel zat. Niks geen schrikreactie of een beweging om mijn hand weg te slaan, wel weer dat geile gegiechel! Ook van de oudere zus. Ik zag haar blote bovenbenen en haar door een vuurrood onderbroekje bedekte kruis. Maar geen fluit.

Vlak na de jaarwisseling verhuisde het gezin ineens naar Arnhem. Aldus verdween M uit mijn leven; misschien wel, bedacht ik later, voor er echt 'ongelukken' waren gebeurd...

En dan was er E, kleiner dan M, molliger, nog niet echt begonnen aan haar prepuberteit. Op een dag zei ze tegen mij, ook al met zo'n lachje: "Ik heb hem op de hoogste stand gedaan!" Ze wees daarbij naar haar rokje. Mini was de mode, ook voor jonge meisjes, en E droeg die dag een rokje van dikke, geruite stof, bevestigd aan brede banden over haar schouders. Middels extra knoopsgaten in die banden was de hoogte van het rokje verstelbaar. Het zat toen zo hoog opgetrokken, dat, als ze zich ook maar iets voorover boog, de kleur van haar onderbroek vastgesteld kan worden.

Met haar vriendin J en nog een meisje deed ze vaak 'handstand speciaal' tegen een schoolmuur. Meisje 1 ging daarbij op haar handen staan, met de rug naar en dus de hielen leunend tegen de muur. Vervolgens spreidde ze haar benen. Meisje 2 ging dan vlak voor meisje 1 eveneens op haar handen staan, ook met de hielen leunend tegen de muur pal tussen de voeten van meisje 1. Vervolgens deed meisje 3 hetzelfde, en als er ruimte was, kwam er nog een vierde meisje bij. Vaak droegen meisjes rokjes. Die vielen dan natuurlijk terug en onthulden omhooggestoken maillot- of, in de zomer, blote dijen boven kleurige slipjes.

Ik ben ervan overtuigd dat sommige meisjes dat deden uit drang tot exhibitionisme, dus gewoon omdat het lekker voelt je spaarzaam geklede onderlijf zo te showen. Ik kon er in ieder geval nauwelijks mijn ogen van afhouden als ik pleinwacht had en hoopte maar dat mijn geloer niet opviel.

Op een dag bleven een paar meisjes, waaronder E en J, nog wat hangen op het schoolplein en toen ik, met een tas vol schriften, de voordeur uitkwam, schoten ze op mij af.

“Kijk mees!” E, weer met dat lachje, ging, pal in het portiek bij de voordeur, op haar handen staan en zwaaide haar benen omhoog. Haar rok viel terug en ik werd getrakteerd op haar onderbroek, crèmekleurig met beertjes; ze spreidde haar blote benen. J ging voor E staan en zwaaide ook haar benen omhoog, haar slipje was lila. Toen ook nog een derde meisje met terugvallende rok ertussen ging staan, zwaaide de voordeur open. Het was de conciërge. Die zag dus drie 10-jarige meisjes ‘op de kop’ in hun onderbroek staan, terwijl ik er van dichtbij naar stond te staren.

Ik schrok dan ook, draaide me schielijk om en stapte met een groet de portiekstoep af, het plein op. Zag ik argwaan in de ogen van de conciërge, hoorde ik die in zijn stem, toen hij teruggroette? Ik dacht dat het meeviel.

Ja, ik geil(-de) op jonge meisjes, vond dat tegelijk heerlijk en afschuwelijk; voel dat nog steeds zo. Want het betekent dat ik pedofiele neigingen heb, dat ik dus mezelf in verband met kinderen erg fout moet vinden; want dat is toch wat pedofielen zijn: gevaarlijke kinderlokken. Ja, ik was toen ruim twee jaar getrouwd en had er geen moeite om eens per week gemeenschap te hebben met N, maar echt opgewonden, zodat mijn hart sneller ging kloppen en mijn handen gingen trillen, werd ik van mijn meisjesleerlingen; tenminste van sommigen, alleen bij hen die zelf eerst toenadering zochten.

Hoewel ik die neiging, voor ik – als laatste kans van mijn vader, na twee mislukte universitaire studies - naar de kweekschool moest, nooit bij mezelf had geconstateerd, was daar in mijn eerste schooljaar, toen drie jaar eerder (klas drie), Y: een heel intelligent en ook anderszins begaafd meisje (ze speelde cello), negen jaar, al in de prepuberteit. Ze kwam regelmatig tegen mij aan staan, zocht fysiek contact, haakte vaak een arm bij mij in op het schoolplein, klom in de klas soms padoes op mijn schoot.

Heel prettig vond ik die aanrakingen, vooral omdat het initiatief uitging van haar. Dat iemand, een ‘vrouwspersoon’, het kennelijk prettig vond mij aan te raken, dat uit zichzelf wilde, dat verraste mij. Ik was dat niet gewend: noch mijn moeder vroeger, noch mijn vrouw toen (die, achteraf bezien, verrassend veel op mijn moeder leek) raakte mij ooit ‘uit verlangen’ aan. Ook niet, wat betreft de laatste, bij het vrijen; ik nam altijd het initiatief, zij ging liggen, liet het (mij, letterlijk) over zich heenkomen.

En ik kreeg er een erectie van. Tot mijn afgrijzen! Want: was ik een pedofiel? Zo'n vieze vuile *pervers*, zo'n gevaarlijke en vooral **verachtelijke** kinderlokken? Maar ik wilde die lieve meisjes toch niks aandoen? Integendeel, het was mijn taak als onderwijzer om hun veiligheid te bieden. Kon dat tegelijk? Kon ik goed voor hen zorgen en me tegelijk aan hen verlustigen?

Erg verwarrend was dat in ieder geval wel. Ik was sowieso een slechte slaper en dan dit er ook nog bij. Ja, ik kon het niet laten om bij fantasieën, zorg-vuldig uit het zicht van N, heet te masturberen.

Bijvoorbeeld bij die gebeurtenis in het zwembad, met meisje M. In gedachten heb ik haar menig keer mee terug het badhokje in genomen, haar op het zitplankje opgesteld en haar rokje omhooggeschoven om pal voor mijn neus te constateren dat ze de waarheid had gesproken...

En dat niet alleen. In die tijd had ik in een seksshop in de binnenstad van Haarlem geconstateerd dat de berichten in het nieuws klopten: de populaire seksbladen van toen: *Chick* en *Candy* gaven nu ook seksblaadjes uit speciaal met foto's van kinderen, meest meisjes. *Lolita* heette zo'n blad en toen ik besmuikt een exemplaar van het rek pakte en opensloeg, merkte ik dat van een bonkend hart + trillende handen. Die eerste keer durfde ik zo'n blaadje nog niet meteen te kopen, pakte een 'gewone' *Candy* en rekende die bij de kassa af.

Maar fout waren die gevoelens ook toen al, om je dood voor te schamen. En dus ook slecht, zondig. Ik was strenggelovig opgevoed en trouw lid van de gereformeerde kerk. En natuurlijk was de school, waarop ik werkte, christelijk.

Vele keren (zeer in het geheim!) heb ik toen op mijn knieën en onder tranen, God gesmeekt die verkeerde verlangens van mij weg te nemen en mij normaal te maken, - God was immers God, en dan kan Hij dat als Hij wil -, maar al dat bidden bleek gericht de zijn tot Dovemansoren.

In 2007 stond het volgende artikel in de krant; verander 'homo' in 'pedo' en het is 100% op mij van toepassing. De kop + delen eruit voeg ik hier bij:

2 | Binnenland | DE VOLKSKRANT
MAANDAG 10 SEPTEMBER 2007

**‘Ik heb gebeden
tot God: verander
mij, genees mij’**

Een paar stukjes uit het verhaal: zie volgende pagina. (De hoofdpersoon, Peter, probeert eerst uit alle macht 'normaal' te zijn en trouwt met 'Nienke'. Ze krijgen kinderen. Na ruim 25 jaar scheidt hij van haar en ontmoet nog weer later Kees.)

Ik ben erg teleurgesteld in mijn geloof, in God. Toen het tot me doordrong dat ik homo ben, heb ik gebeden tot God: verander mij, genees mij. Maar dat kwam niet. Mijn hele leven had ik gehoord dat God je helpt, je antwoorden geeft. Maar hij heeft me nooit iets laten weten.

'Ik kom uit een streng gereformeerd gezin. Het gereformeerde was bepalend. Over seksualiteit werd nooit gesproken, laat staan over homoseksualiteit. Dat bestond niet. Misschien komt het door mijn opvoeding, maar ik ben altijd wat trager in mijn ontwikkeling geweest. Op de middelbare school heb ik nooit zo over seksualiteit nagedacht. Het speelde voor mij niet. Ik had één vriend met wie ik veel optrok. Met anderen had ik geen contact. Ik was nooit verliefd, niet op jongens en niet op meisjes.

'Op mijn zeventiende ben ik gaan werken op een accountantskantoor. In die jaren ben ik overstapt naar de Volle Evangeliegemeente, een geloofsrichting die naar mijn mening vrolijker is maar net zo conventioneel als de gereformeerde. Daarbinnen werd ik heel actief.

Eén gebeurtenis kan een leven een ingrijpende wending geven. In deze serie vertellen mensen over het keerpunt in hun bestaan.

Aflevering 10:
Peter Ritskes (56)
kwam kortgeleden uit voor zijn homoseksualiteit.
Door **Eveline Domevscek**

'Anderhalf jaar geleden ontmoette ik Kees. Vanaf z'n zestien was hij monnik in een streng katholiek klooster. Op 38-jarige leeftijd heeft hij het klooster verlaten om te gaan samenwonen met een man. Zijn man is ongeveer twee jaar geleden overleden na 25 jaar samenleven.

'Nienke heeft Kees voor het eerst gezien op de begrafenis van mijn vader en daarna op de verjaardag van een van de kinderen. Op die verjaardag schudde ze hem de hand, maar ze is nog nooit bij ons op bezoek gekomen, dat is voor haar een brug te ver. Ze ziet dat ik een nieuwe start heb gemaakt. Ik ben thuisgekomen bij Kees, na een lange reis die niet altijd even florissant is geweest.'

'Ik heb een punt achter mijn geloof gezet. Mensen zeggen wel eens: dat jij en Kees elkaar hebben ontmoet is het werk van God. Dat vind ik zo'n dooddouner. God heeft nooit een vinger naar me uitgestoken.'

De naam Nienke is om privacyredenen gefingeerd.

Maar voor mij, als pedo, is zo'n 'Keerpunt', het 'Uit de Kast komen', laat staan het vinden van een relatie, een utopie. Bij mij moest en moet dat allemaal 'zeer in het geheim.' Dat gold (en geldt nog steeds) voor alles wat met die gevoelens te maken had/heeft. Niemand, maar dan ook helemaal niemand, mocht en mag ook maar iets van mijn 'meisjesliefde', zoals ik het liever noem, vermoeden. (Tegenwoordig kom ik ook wel de term 'inter-' of 'transgenerationele' liefde tegen; dat klinkt minder erg.)

2. Overveen - "Mogen we meedoen?"

In februari 1972, op een dinsdagmiddag in de voorjaarsvakantie, wilde ik wat werken aan mijn conditie: in de gymzaal van mijn school flink wat rondjes rennen, oefeningen doen aan de ringen, touwklimmen, en dergelijke.

Ik trok een sportbroekje aan, een hemd plus een T-shirt, daaroverheen een trainingspak en ook nog een extra jek, want het was koud. In een sporttas stopte ik gymschoenen, een handdoek en een schoon T-shirt.

Het was natuurlijk stil in school en ook kil, want de cv stond op 16 graden. Om te beginnen trok ik alleen het extra jek uit in de eerste van twee kleedkamers en stapte de zaal in. Ik keek om me heen, wat zou ik doen; eerst maar eens tien rondjes rennen?

Toen ik er een aantal had gelopen, hoorde ik ineens een geluid in de aanpalende materiaalruimte, die van de zaal was afgescheiden door een gordijn. Het waren stemmen, kinderstemmen en een soort gemorrel aan een deur. Ik liep de ruimte in en stond stil om te luisteren. De stemmen kwamen vanaf het platte dak van de opbergruimte, en er werd bovenaan een grote deur in de zijmuur gerommeld, kennelijk met de bedoeling om die open te wrikken.

Ineens klonk er een soort klik en schokte de deur inderdaad open op een kier. Een jongensstem riep zachtjes, dat het gelukt was. Ik herkende die stem. Het was P, een stille jongen uit mijn klas, met een hoofd vol kroeshaar. P. woonde in een kindertehuis, omdat zijn vader uit de ouderlijke macht was ontzet. Die had, wist ik uit het dossier, pal voor P's ogen, zijn vrouw en dus de jongen zijn moeder, doodgestoken.

En nu was die stille P, met een vriendje, dus aan het inbreken. In eerste instantie besloot ik hen op te wachten om hen vervolgens op heterdaad te kunnen betrappen, maar ik had die gedachte nog niet eens afgemaakt of ik riep naar boven: "Hé, wat moet dat daar! Willen jullie wel eens maken dat jullie wegkomen!" Tegelijk greep ik de kruk van de deur en trok die met een klap terug in het slot. Ik hoorde wegrennende voetstappen. Zo zou P niet weten dat zijn meester hem herkend had en hoefde ik hem daar later ook niet op aan te spreken. Hij had al genoeg ellende aan zijn hoofd.

Toen ik probeerde of mijn schoolsleutel ook paste op het slot van deze gymnastiekzaal deur, – ja, dat was zo; de deur zat kennelijk niet op slot – , werd er achter mijn rug op een van de ramen aan de kant van het schoolplein getikt. "Mees, mees, mogen we binnenkomen?"

Ik draaide me verrast om. Daar stonden D en I, twee zesdeklassers, inmiddels oud-leerlingen van mij. Wilden ze binnenkomen? Twee leuke en vooral wat grotere meiden dan ik gewend was? Waarom? Ook toen reageerde ik eerst voor ik erover had nagedacht en gebaarde dat ze naar de hoofdingang van de school moesten gaan.

Terwijl ik daar via een kleedkamer ook naar toe liep, vroeg ik me af of dit een kans was, een kans om..., ja om wat? Hoe wisten ze eigenlijk dat ik hier aan het gymmen was? Toeval?

Intussen was ik bij de voordeur en deed open. "Ja?" D, met haar rappe mondje, deed het woord: "Mees, mogen we meegymmen? We hebben niks te doen en zagen u fietsen." Zonder antwoord af te wachten drong ze al langs mij heen. "Mag wel hè? Kom I."

De meisjes liepen voor mij uit richting gymzaal. In de gang hingen aan kapstokhaken diverse 'vergeten' gymtasjes. Bij een ervan stopte D. "Hé I, laten we kijken of er geschikte gypakjes tussen zitten; die mogen we best even lenen." Ze trok het tasje open, viste er een gypakje uit, hield het even voor zich. "Prima! Nou jij nog."

Mijn fantasie sloeg op hol. Ik moest denken aan een Tsjechoslowaakse jeugdfilm, die ik op tv heeft gezien. Ging over een beginnende schoolmeester, die met zijn zesde klas op kamp ging. Op een gegeven moment gingen ze zwemmen in een bosmeer, allemaal in hun blootje, de hele klas, jongens en meisjes, zelfs die meester.

Die Tsjechen (of Slowaken) deden daar, net als destijds Scandinaviërs en Oostduitsers, in hun jeugdfilms helemaal niet moeilijk over. Dat was een van mijn geilste fantasieën: met de hele klas naakt iets ondernemen, bijvoorbeeld zwemmen of...gymmen! Terwijl ook I een gypakje uitzocht, voelde ik een erectie opkomen.

Ze gingen de eerste kleedkamer binnen, waar mijn sporttas al stond en ook mijn jek hing. Even aarzelden de meisjes, keken achterom naar mij, maar gingen zich toen toch omkleden. Ik wilde daar graag getuige van zijn, maar dan wel onopvallend. Met mijn rug naar hen toe, rommelde ik wat in zijn sporttas, haalde spullen eruit en deed die er ook weer in. Toen trok ik mijn trainingsjek uit, mijn T-shirt - mijn hemd hield ik aan - en ten slotte nog mijn trainingsbroek. Uit een ooghoek zag ik hoe de meisjes de gypakjes over hun ondergoed hesen.

Ik liep de zaal alvast in en liet een drietal sets ringen zakken. Een ervan trok ik op ter hoogte van mijn oren en zekerde het touw aan een kikker. Intussen kwamen D en I ook de zaal in en ik vroeg hen elk een set ringen te pakken, die ik vervolgens op de juiste hoogte vastzette. "We gaan eerst flink zwaaien, oké?"

Natuurlijk deden we wie het hoogste kon en ik moest nog mijn best doen om dat te winnen. Daarna maakten we vogelnestjes, eerst stil hangend, maar vervolgens ook in de zwaai. Toen de meisjes zo ondersteboven hingen, kon ik goed zien, dat I nog plat was van voren, maar dat het gypakje van D daar al wat gevuld was.

Voor het volgende onderdeel sleepten we een bok uit de opbergruimte, een springplank en matten. Ik maakte van het een en ander een opstelling en daarna deden we een aantal sprongen, met de bok telkens iets hoger. Toen I niet meer durfde, gingen we in een treintje rondjes rennen langs de zijanten van de

zaal. Om uit te puffen lieten we ons na een rondje of tien neerploffen op de springmatten die er nog lagen.

Intussen bedacht ik koortsachtig hoe ik hen zou kunnen overhalen iets bloots te doen zonder hen aan het schrikken te maken. Ik had een plan: rechtop gezeten, rekte ik mij uit en schoof met de tekst "Pfff, ik heb het heet" het linker-schouderbandje van mijn hemd naar beneden. Met een onzekere grijns keek ik naar de meisjes. "En jullie, hebben jullie het niet heet?" Ik hoopte dat zij mijn voorbeeld zouden volgen. Maar ze reageerden niet, behalve dat ze me bevreemd aankeken.

Toen dacht ik ineens aan wat leerlinge J mij een tijdje geleden had verteld: dat zij met vriendinnetjes wel eens 'kinderlokkertje' speelden: in een bepaalde ruimte, liefst donker, verstopt de 'kinderlokker' zich, om plotseling tevoorschijn te springen en het kind vast te pakken, dat 'nietsvermoedend' door die ruimte langs loopt. Ik legde het 'spel' uit: "Jullie wandelen gewoon door de zaal, terwijl ik me in de opbergruimte achter het gordijn verstop. Dan gaan jullie ook die ruimte binnen, zogenaamd om iets te zoeken. Kijken wat er dan gebeurt..."

De lach, waarmee ik mijn voorstel luchtig probeerde te laten klinken, was zenuwachtig. D en I keken mij opnieuw bevreemd aan, kwamen niet in beweging. De stilte daarna was ongemakkelijk. Ik voelde, dat dit verkeerd viel. Om me een houding te geven, stond ik op. "Even wat water drinken." Ik liep naar de wasbak in de andere, lege, kleedkamer, hield mijn handen onder de kraan in een kommetje, dronk, en bespatte daarna mijn te warme gezicht. In de spiegel keek ik mezelf aan. Nee, dit ging niet goed, ik moest mijn hoop op iets bloots met de meisjes maar opgeven. Een tijdje bleef ik zo staan: ik schaamde me nogal om hen weer onder ogen te komen. Het beste was om helemaal te stoppen, de spullen op te ruimen en naar huis te gaan.

Ik ging weer terug naar de zaal en zag dat de meisjes verdwenen waren. Vreemd. Ik keek in de eerste kleedkamer: ook niets. Gek. Dan maar opruimen zonder hen. Juist toen ik aan een mat begon te sjorren, zag ik ze de voordeur van de school uitkomen. Ik liet de mat vallen, sprintte naar een raam dat open kon, trok de handgreep los, en riep door de opening: "Hé, kunnen jullie niet even helpen opruimen?" Maar als reactie begonnen ze te rennen, het schoolplein af. Oei, oei, dacht ik, dit zit niet goed, dit zit helemaal niet goed.

Terwijl het in mijn hoofd begon te stormen, sleepte ik de bok, de springplank en de matten weer terug naar de opbergruimte. Daarna trok ik de ringen op en keek om me heen: niets dat herinnert aan mijn *faux pas*? Ik trok mijn T-shirt en trainingspak weer aan, verwisselde mijn schoenen, pakte jek en tas. Langzaam fietste ik naar huis.

3. Overveen - De Kleine Ramp.

De voorjaarsvakantie, die toen nog niet lang een vast onderdeel vormde van het schoolprogramma, duurde twee dagen: maandag en dinsdag; de school begon dus weer op woensdag.

Ik had die nacht vrijwel niet geslapen; ook de jenever bood deze keer geen soulaas. Vooral hield de vraag mij bezig wat mijn vrouw N zou doen, als het uitkwam, als ze dus ontdekte dat ik pedofiele gevoelens had. Zou ze mij verlaten?

“D, kun je even hier komen?”

Ik had pleinwacht en stond op de verhoogde stoep voor de hoofdingang, zodat ik een goed overzicht had over de spelende kinderen. Daar zag ik D.. Het meisje hoorde me, keek me met een vreemde blik aan, aarzelde, maar kwam toch naar me toe.

“D, het spijt me van gisteren, sorry.” Het meisje knikte, liep meteen weer weg. Ik haalde diep adem, voelde mijn bloed pijnlijk in mijn slapen kloppen. Had ik in ieder geval mijn excuses gemaakt. Maar wat keek ze vreemd, een blik die ik niet kon plaatsen.

“Ja, met B, meneer Beishuizen. Wij hadden toch afgesproken dat ik met meneer M vrijdagavond bij u langs zou komen?”

“Eh ja?”, antwoordde ik; ik had nog steeds knallende koppijn.

Al voor de voorjaarsvakantie was deze afspraak gemaakt. De heren B en M, allebei directeur van een plaatselijk (concurrerend) bankfiliaal, zeer actief in gereformeerde kerk, en daarnaast lid van het schoolbestuur, wilden eens met mij komen praten over mijn onderwijsideeën. Die botsten nog wel eens met die van het schoolhoofd. Na drie jaar ervaring vond ik dat het jaarklassensysteem, gebaseerd op leeftijd, in feite onrechtvaardig was en dat er op onze school, mede omdat die een zogenaamde vernieuwingsschool van het Christelijk Pedagogisch Studiecentrum was, ruimte gemaakt moest worden voor een meer individueel georiënteerde leergang. Het schoolbestuur wist van mijn ideeën en ook van de botsingen met het schoolhoofd.

“We willen het gesprek verplaatsen naar mijn huis; ik verwacht wat telefoontjes. Is dat een bezwaar? U hebt het adres? Tot vrijdag, een uur of acht.”

Toen ik de telefoon oppakte en de naam van het schoolbestuurslid hoorde, steeg het bloed mij naar het toch al pijnlijke hoofd en werd ik prompt misselijk. Maar het viel dus mee, het ging alleen maar over het verplaatsen van die afspraak. De stem had vriendelijk geklonken, niets dat wees op ‘Wij hebben een klacht over u ontvangen’...

Ik vertelde N, dat ze dus niks hoefde te regelen.

Die nacht en ook de volgende sliep ik redelijk.

“Goedenavond, komt u verder.”

Hoewel het niet ver was, had ik toch mijn auto genomen: een gloed-nieuwe Simca 1100, opgevoerd tot een sportieve 1300-versie. Elke kans om er even in te kunnen rijden greep ik aan. In de stille straat was een parkeerplaats geen probleem.

“Gaat u zitten, koffie, thee?” Ik had ook meneer M een hand gegeven en vroeg me toen toch bezorgd af of de heren niet wat stug deden.

“Eh, meneer Beishuizen, zegt u eens, was u afgelopen dinsdagmiddag in school, in de gymnastiekzaal om precies te zijn?” De toon van B was kordaat. Mijn hart sloeg over, een keer, twee keer, leek stil te staan. Met een zware bons kwam het weer tot leven, sloeg daarna op hol. Ik moest een paar keer slikken voor ik geluid kon geven.

“Eh ja.”

“En kreeg u toen gezelschap van twee meisjes”, B keek op een papiertje, “eh, D en I?”

“Ja, dat wil zeggen”, schoot ik meteen in de verdediging, “ik wilde in de voorjaarsvakantie wat trainen voor m'n conditie en toen kwamen ze vragen of ze mee mochten doen.”

“U hebt in hun bijzijn uw broek uitgetrokken?”

Het duizelde me. Ik hing; mijn einde was nabij. Hoewel ik amper kon denken, beseftte ik ook meteen dat verdedigen zinloos was, alles zou in mijn nadeel worden uitgelegd, tegen me gebruikt worden.

“Nee, eh..., dat wil zeggen: ik trok mijn trainingsbroek uit; daaronder droeg ik nog een sportbroekje.”

“In dezelfde ruimte waar de meisjes zich aan het omkleden waren?”

“Nee, eh..ja. Ik was daar al, ik had mijn spullen daar al staan, in die kleedkamer, ik had helemaal niet op hen gerekend. Zij kwamen aanbellen..”

Meneer M mengde zich in het gesprek: “Kinderlokkertje?”

Schaamte. Hoe diep kan iemand zich schamen, hoe diep kan iemand van schaamte in de grond weg willen zakken? Een pedofiel! Ik was ontmaskerd.

Al was mijn nieuwe SportSimca er juist op gemaakt om weg te stuiven, ik kon me er niet toe brengen het gaspedaal dieper in te trappen. Stapvoets, in de eerste versnelling, reed ik de stille straat uit. Het stormde in mijn hoofd. Ontslag! Ik was ontslagen! Dat wil zeggen, mij was te verstaan gegeven, dat ik voor komende woensdag zelf ontslag genomen moest hebben, ‘per 1 augustus aanstaande’, wilde ik in aanmerking kunnen komen voor de term ‘eervol’. Dat zou ik nodig hebben bij sollicitaties.

“Doet u dan geen aangifte?”, had ik huilerig gevraagd.

“Eh nee”, was het korzelige antwoord, “als u maar voor woensdag zorgt voor uw ontslagbrief.” Ik moest dus mijn ontslag indienen, nog voor ik een